

Variacions sobre un mateix Tema

"Cogito, ergo sum" - No mill emmenca la ploma a Descartes. Però si jo vol
gues construir un sistema filosòfic, per al menys és pràcticament, vendria
un altre punt de partida. Aquest - sento, doncs existo.

Ja sé que un sistema així, fonamentalment seria suspecte. No està tot bon
d'acord en que sobt les conclusions de la prova no poden acceptar-se?
Els sentiments, i' únic que hem és alterar el veure mecanisme de
la intel·ligència de soc el vimer a deure-ho. Si el se folla l'ingrés
va a l'any, qui sap si hauria faltat de construir escrivint a
l'arribada?

Però jo sé molt menys intel·ligent que sensible - o potser és que
m'agrada poc pensar, i en canvi molt abandonar-me fins
a l'extrem de les meves sensacions? Tot és possible. La porció no
ritornal, la subalternitat, la comoditat física, l'oci, són
uns tòpics poderosos per a l'intel·lecte. Cets capítols de l'algèbra
sobt podria entendre ls mentes en dinar a les untes amb
guix.

Hauré estat un pensament plaerilant constant?

Però en la placiditat d'aquest món, de cara a un paisatge ben vast i
a no encongarir, ven sinó per a no impisar, com si dels de
sentit - sentiu qualsevol cosa. hi olor de les violetes, el boc d'un llum
rol que munta allà lluny, el rum-rum d'un horinet, l'eco d'una
veu amiga que parla en el somni. Totes aquestes coses venen
tenen l'ing. al moll de l'ànima, millor que l'així balsàmic
fins als alveols pulmonars.

Jo podria fer càlculs sobre el mentera, i dir, sense dubar. "Jo
sento que existeixo". En canvi, si Descartes hagués dit "Jo pen
so que existeixo", no hauria fet ^{gens de boquilla} ~~una~~ ~~assoluta~~ sent. Molts d'altres
han pensat raonadament, abans i després d'ell, que no
existien - que no existia la seva ànima.
Però cap home no ha pogut dir, sense alienar-se, "Jo sento
que no existeixo".

Jo existeixo. Jo sóc molt vell. Qui sap si l'Àdam de la sèxtima
és jo el meu retrat? Qui sap si el meu nom es portat amb
aquella d'aquest món?

El món és més jove que jo...

ha dit un poeta.

Tanmateix, aquest poeta deu tenir una sintonia d'ango més que jo. Potser la Creació va escameus en aquests vint anys d'interval.

Ara mateix, aquests sexes, aquests múnols, aquests homes, tan estimats i tan simpàtics, aquests roques, aquests ocells, com podria mirar-me'ls sense maternalment? Sí, jo em sento germà, canvi de la cançó de tot allò que encara no té la meua forma. Un germà una mica veterà, barba, benivol i ben pagat de la seva viua gentilitat.

A. Tardor i març i l'home (Homerus) (Homerus) (Homerus) (Homerus) (Homerus)

* mil i gaire bé de mil posse (estemolus),
s'amine quando opus es rebus quo quacque creatur
aeris in teneris possunt proberier auris.

~~Poeta~~
de existència. Què que es per la sèrie d'aparellaments esdevinguts en la línia directa dels meus ascendents? Són tan diferents, tan deslligats dels meus sentits com de tota altra cosa — Apartat l'amor. Però si jo no heu una altra cosa que ells, com els podria estimar?

Em sento solidari de tot l'Univers, però a la vegada independent, autò-
nom. L'Univers, podria dir ~~com~~ Romain i Virgili, és una rehi-
blica federal.

Si jo existeixo, per què no pot existir Déu?

Els homes hem fet Déu a llur imatge i semblança. Deia Voltaire,
Tal veu es caducari, així el seu Déu, però avdò tant no hi venen,
va dir més tard Buethe. És així.

Jesus li deia Pare. (St. Joan ja era mort). Lull li deia l'Amat. Ara
jo, de 1905 els seus noms, triaria Providència.

Lo sento, en aquesta tènua clau de lletres, la seva mà invisible i
poderosa en cada esperança del meu esperit, en cada lloc que reverdeix,
en cada alè d'aire. Si ell és, com no ha de ser una Providència
incompatible amb la lletja, la imperfecció. Si Déu és, el mal no
~~incompatible~~ pot ésser més que una superstició.

Però hi ha els olusos, els hecils, les conveniències socials---

Quan jo era nen, i era encara una nena, tenia molt el dentís
ta. ~~La~~ Cap Maligra pot haver estat més exacte que el noble
De Montball ho hauria pensat.

- Si no existís el Mal, com existiria el Bé? Si les ànimes no
es podessin perdre, com es podrien salvar?

- Què diries, Nani, si jo digués. - Si les pedres no podessin
rodalar muntanya amunt, com podrien rodalar muntanya
avall? La gravitació de la matèria té una sola adreça:
una major quantitat de matèria. La gravitació de les
ànimes té una sola adreça i aquesta és ascendent.

- Si no existís ~~la llum~~ l'ombra, com podria existir la llum?

- Pèssim, mossèn Ventura, però això és un solisme. L'ombra
és llum, una mena quantitat de llum. Allò antagonic amb
la llum és la tenebra. És país que on ~~està~~ ^{hi ha} la llum, no
pot haver-hi tenebres.

Unir-se a allò que anomenem Mal no és sino l'ombra que
projecta el nostre egoisme, en la nostra ànima il·luminada
pel Bé? Si la nostra ànima fos ben poca, ben transparent,
l'egoisme no hi faria ~~la~~ ombra, no comixerem el Mal.

Però és tan difícil aquesta absoluta confiança en la Providència, aquesta acceptació a egnes de l'adversitat, no com a adversitat, sino pensant que és un bé que no podem comprendre! És tan difícil de convèncer un noi que no plori, quan li van a cercar un quiral! Però ven de set hores ningons.

Home so i és humana ma mesma
per tot quasi puga atre i sperar ---

Hi ha una mesma cosa a tots es homes, amiden tots iguals?
Peris bon un home, i aca t'adula ho és el Sr. Bismarck. ---

Exemplen la nostra mesma!

- M'avis, vobis diu que tot aida no són heretis,?
- No t'avisis mes, mesce, com p'adici jo diu heretis, si he let vot de quedau-me va vatiu Sants?

21-Febrer-1937